

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 105.865 van 24 april 2002
in de zaak A. 96.664/VII-23.557**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat C. VANDERHAERT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Colombiaanse nationaliteit, op 20 oktober 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 mei 1998 en 23 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 6 december 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 4 februari 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die, loco advocaat C. VANDERHAERT, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De eerste verzoekende partij kwam België binnen op 30 maart 1998 en verklaarde zich op 17 april 1998 vluchteling. De tweede verzoekende partij kwam op haar beurt België binnen op 13 november 1998 en verklaarde zich op 20 november 1998 vluchteling.

1.2. Op 27 mei 1998 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Op 23 februari 1999 werd ten aanzien van de tweede verzoekende partij een gelijkaardige beslissing genomen;

1.3. Op 21 september 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen letterlijk als volgt :

ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 5 november 1998 en op 8 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal in de Spaanse taal.

Betrokkene bezit de Colombiaanse nationaliteit en verklaart afkomstig te zijn uit Villavicencio. Sinds oktober 1997 zou hij als vrachtwagenchauffeur wapens vervoerd hebben voor de "Gewapende Revolutionaire Strijdkrachten van Colombia"

(FARC-guerilla). In januari 1998 zouden enkele leden van de guerilla overgelopen zijn naar de paramilitairen die actief waren in betrokkene's streek. Op die wijze zouden de paramilitairen informatie over de leden van de guerilla in hun bezit gekregen hebben. Eind januari 1998 zouden twee collega's van betrokkene in Granada vermoord zijn. Op 21 maart 1998 zou een vriend aan betrokkene verteld hebben dat de paramilitairen een wegcontrole opgezet hadden en met een zwarte lijst in de hand voorbijrijdende wagens controleerden. Betrokkene's naam zou op de lijst gestaan hebben. Betrokkene zou rechtsomkeer gemaakt hebben en besloten hebben niet meer met de vrachtwagen te rijden. Op 22 maart 1998 zouden twee gewapende paramilitairen dan bij betrokkene thuis binnengevallen zijn. Betrokkene zou echter kunnen ontsnappen zijn en zou onmiddellijk hierna naar Bogotá gevlucht zijn. De dag nadien zou hij vanuit de hoofdstad zijn partner XXX gebeld hebben met de vraag om hem in Bogotá te vervoegen bij zijn zus. Na enkele dagen ondergedoken geleefd te hebben, zou betrokkene op 30 maart 1998 Colombia ontvlucht zijn. Hij zou dezelfde dag nog aangekomen zijn in België, waar hij op 17 april 1998 asiel aanvraagde. Zijn levensgezel, XXX, en hun drie minderjarige kinderen zouden op 13 november 1998 in België gearriveerd zijn en vroegen op 20 november 1998 het statuut van vluchteling aan.

De Commissaris-generaal is echter van oordeel dat betrokkene's asielaanvraag niet ontvankelijk kan verklaard worden gezien het aantal fundamentele tegenstrijdigheden dat zich voordoet doorheen de verschillende interviews van betrokkene.

Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de paramilitairen naast de naam van zijn vrachtwagen ook een foto van hem zouden gehad hebben bij de wegversperring. Tijdens het onderhoud in dringend beroep stelt hij -gevraagd naar de info die de paramilitairen over hem hadden- echter dat ze enkel in het bezit waren van de namen van betrokkene en zijn vrachtwagen.

Verder verklaarde hij tijdens het eerste verhoor in dringend beroep dat hij het wapentransport voor de guerrilla 's nachts deed, zodat hij nooit gecontroleerd werd. Tijdens zijn tweede verhoor in dringend beroep verklaart betrokkene evenwel dat het gelijk bleef wanneer hij reed, want hij had geen vast uurrooster. Deze tegenstrijdigheden tasten betrokkene's geloofwaardigheid aan.

Bovendien stemt betrokkene's relaas niet overeen met dat van zijn levenspartner, wanneer betrokkene verklaart dat zij in Colombia nooit op de hoogte was van het feit dat hij wapens vervoerde voor de guerilla. Betrokkene beweert haar pas in België ingelicht te hebben over het feit dat hij ook wapens vervoerde. Zijn partner daarentegen beweert dit steeds geweten te hebben.

Verder valt ook op dat betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken herhaaldelijk verklaarde twee kinderen te hebben. Hij beweerde eveneens in Colombia te hebben samengewoond met zijn partner en hun twee kinderen. Pas na de aankomst van zijn partner in België, in het gezelschap van drie kinderen, maakte betrokkene voor het eerst melding van het bestaan van een derde kind dat door hem erkend zou zijn en zijn achternaam draagt, ofschoon hij beweert niet de biologische vader te zijn van dit kind. Het is op zijn minst vreemd dat betrokkene nooit eerder enige melding maakte van dit kind waarvan hij achteraf plots beweert dat het deel uitmaakte van het gezin.

Betrokkene's geloofwaardigheid wordt echter volledig ondermijnd doordat hij de hoofdgebeurtenis die zijn vlucht inspireerde, situeert op 21 maart 1998. Het paspoort waarmee hij het land verliet werd echter uitgereikt op 19 maart 1998, oftewel twee dagen voor de problemen die zich voordeden. Hieruit blijkt duidelijk dat, zelfs indien betrokkene's verklaringen waarachtig zouden zijn, hij reeds besloten had om Colombia te verlaten nog vóór hij er problemen kreeg. Van enige vrees voor vervolging in hoofde van betrokkene kan dan ook geen sprake zijn.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 27 mei 1998.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar Colombia zou worden teruggeleid."

ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 21 september 1999 en op 8 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, in de Spaanse taal.

Betrokkene bezit de Colombiaanse nationaliteit en verklaart afkomstig te zijn uit Villavicencio. Ze zou in België aangekomen zijn in het gezelschap van haar drie minderjarige kinderen op 13 november 1998 en vroeg asiel aan op 20 november 1998.

Betrokkene baseert haar asielaanvraag op de problemen die haar levensgezel XXX in Colombia zou gekend hebben.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de asielaanvraag van haar partner door de Commissaris-generaal bedrieglijk werd bevonden, waardoor ook in hoofde van betrokkene geen vermoeden van vrees voor vervolging kan weerhouden worden.

Dit gebrek aan geloofwaardigheid wordt bevestigd door een aantal tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken na het vertrek van haar levenspartner naar België bij XXX verbleven te hebben. In de vragenlijst en tijdens de verhoren in dringend beroep beweert ze echter bij Juanita Ramirez onderdak gezocht te hebben.

Tevens stelde betrokkene tijdens haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het eerste verhoor in dringend beroep dat Angela haar inlichtte over de mishandeling van de vrachtwagenchauffeur die de taak van haar levenspartner overnam. Tijdens het tweede interview op het Commissariaat-generaal zegt ze daarentegen dat XXX haar van dit feit op de hoogte bracht.

Verder verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens haar tweede verhoor in dringend beroep dat twee paramilitairen hun huis binnenvielen op 22 maart 1998. Tijdens het eerste verhoor in dringend beroep meende ze evenwel dat het er 'misschien drie' waren.

Ook met betrekking tot de uitlatingen van de vrachtwagenchauffeur die betrokkenes partner verving, zijn betrokkenes verklaringen niet eensluidend. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken en in haar dringend verzoekschrift verklaarde ze immers dat deze overmeesterde chauffeur aan de paramilitairen vertelde dat Gilberto het land was uitgevlucht, terwijl ze in haar vragenlijst beweerde dat de vrachtwagenchauffeur gezegd had dat Gilberto zich in Bogotá bevond.

Erger dan dit zijn betrokkenes tegenstrijdige verklaringen in verband met haar lidmaatschap van een politieke partij. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene expliciet geen politieke activiteiten gehad te hebben in Colombia en geen lid geweest te zijn van een politieke partij. In de door haar ingediende vragenlijst stelt betrokkene echter van 1980 tot 1989 lid geweest te zijn van de "Union Patriótica" (UP). Tijdens het verhoor in dringend beroep beweert ze enerzijds deelgenomen te hebben aan vergaderingen van de U.P., terwijl ze anderzijds deze partij gelijkstelt met de guerrilla-beweging FARC.

Tenslotte stemt betrokkenes relaas niet overeen met dat van haar levensgezel. Deze laatste stelde immers dat betrokkene in Colombia nooit op de hoogte was van het feit dat hij wapens vervoerde. Hij zou het haar immers pas in België verteld hebben. Betrokkene verklaart daarentegen steeds al kennis gehad te hebben van het feit dat haar partner wapens vervoerde voor de guerrilla. Aan betrokkenes verklaringen kan derhalve geen enkel geloof gehecht worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar Colombia zou worden teruggeleid."

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2. Overwegende dat in een enig middel de verzoekende partijen de schending inroepen van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kenden, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen; dat de verzoekende partijen dan ook geen belang hebben bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat, wat de materiële motiveringsplicht betreft, de verzoekende partijen er niet in slagen aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak, en deze feiten te beoordelen;

Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn de onjuistheid of onwettigheid aan te tonen van het onderdeel van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij, vermits zij reeds een paspoort bekwamen op 19 maart 1998, voornemens waren hun land van herkomst te verlaten reeds voor de gebeurtenissen plaatsvonden (22 maart 1998) die als voornaamste vluchtmotief werden vermeld; dat deze laatste vaststelling volstond om die aanvraag onontvankelijk te verklaren;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegronnd middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de

tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig april tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.